

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 27636/2023
15.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво РС, Београд, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 299/2023 од 15.06.2023. године, у седници одржаној 15.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 299/2023 од 15.06.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 299/2023 од 15.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр1 320/2022 од 15.03.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде материјалне штете услед повреде права на суђење у разумном року плати 7.507,10 динара са законском затезном каматом од 17.06.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужилци на досуђени износ плати законску затезну камату од 21.03.2015. године до 17.06.2022. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати 48.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 299/2023 од 15.06.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе тужилце и тужене и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужилце и тужене за трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене

материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Тужилџа је поднела одговор на ревизију.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер није потребно разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету који се води пред Привредним судом у Београду Ст 58/10 за признато а неисплаћено стечајно потраживање. О праву тужилџе судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом као у овој правној ствари, као и са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године да Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа које су без њихове кривице остале неизвршене и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. У конкретном случају, обрачун камате је извршен закључно са 31.03.2015. године по пропорционалном методу по извештају стечајног управника, па нема потребе за уједначавањем судске праксе сходно наводима ревизије и одлуци Уставног суда РС I Уз 82/09 од 12.07.2012. године. Поред тога, битне повреде одредаба парничног поступка не представљају дозвољен ревизијски разлог. Из изложених разлога, одлучео је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 02.11.2021. године, вредност предмета спора 2.596,47 динара. У поднеску од 17.08.2022. године тужиља је преиначила тужбу и као вредност предмета спора означила износ од 8.267,29 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**